

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena
da vas zabavi i opusti, da vam vrati
osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira
ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo
ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA
Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM
Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI
Merilin Baron
BOTIČELIJEVA VENERA

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA
T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC
Gejl Mekmilan
FANTOM SA DALEKOG OSTRVA
Ketrin Mekdermot
SKRIVENA

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU
Džudi Rodžers
NJEN NAJBOLJI DRUG

Edicija: Balovi i krinoline

Džulija Keli
STRAST I PREDRASUDE
STRAST I OSEĆAJNOST

Abigejl Adams Longli je pogledala te tri žene koje su stajale pored nje u Dvorani 10/14 Galerije Ufici. Poput studentkinja, iskolačenih očiju, nisu skidale pogled s *Rođenja Venere*. Ova slika je i danas privlačna kao i u petnaestom veku, kad su Medičijevi poručili tu temperu na platnu. Ali Abigejl nije osetila ushićenje dok je ponovo gledala sliku. Prelepa je, ali ona nije težila tom osećaju. Mir. Zašto ne može da ima malo mira u životu?

Zagledala se u četvorokaratni dijamant na prstu, zurila u odsjaj prstena koji nije skinula od dana kad ju je Luis zaprosio. Ni sad, čitavu godinu posle njegove smrti, nije mogla da ga skine. Kaže se da ne treba donositi velike odluke godinu nakon smrti bračnog druga. Godina je već prošla, a ona nije htela da donese nijednu odluku – ni gde će živeti, kuda će ići ili šta će raditi. Ko god je rekao da novac ne može kupiti sreću, bio je u pravu. Ona ima sav novac sveta – u stvari, Luis joj je ostavio veliki deo planete. Obezbedio ju je novčano za ceo život. Ali ona bi dala i poslednji cent za priliku da ponovo bude s njim. Luis je umro i što pre prihvati činjenicu da je sama na svetu, tim bolje po nju.

Botičelijsva Venera

Merilin Baron

Posvećeno

Sandru Botičeliju, gde god da si, hvala što si naslikao *Rođenje Venere* – moju omiljenu sliku, remek-delo koje je nadahnulo ovu priču.

Mojim lepim ćerkama Marisi i Amandi (Venera im nije ni prineti), mojim omiljenim živim umetničkim delima.

Mom mužu Stivu, koji me je za četrdesetu godišnjicu braka odveo na krstarenje Sredozemljem koje je pokrenulo ovu knjigu. Mojoj dragoj prijateljici i prvoj čitateljki Rej Stajn i njenom mužu Bariju, koji su nas prijavili za „besplatni“ obilazak Las Vegasa i otišli u obilazak s nama.

Mojoj prijateljici Ketrin Gec, najboljoj prvoj komšinici i drugarici iz kluba čitalaca, strastvenoj čitateljki i večnoj inspiraciji.

Prvo poglavlje

Sredozemlje, blizu obale Italije

Krajem osamnaestog veka nastala je poznata italijanska izreka: „Vidi Napulj pa umri!“ Kruzer je upravo isplovio iz napuljske luke, a Viktorija Der je nameravala da tu izreku pretvori u stvarnost.

Viktorija je zurila u trag koji je masivni ploveći hotel ostavljao u vodi. Brod je sekao vodu kao oštar nož vruć kolač s borovnicama. Čudno je što u ovom trenutku misli na hranu. Ali nedostajace joj kolači s borovnicama. I pečena slanina. I palačinke. I vruća čokolada, kad smo već kod toga. Možda nije kasno da se predomisli i ode u trpezariju na poslednji obrok. Svojevrsnu poslednju večeru.

Nedostajace joj i ovaj veličanstveni pogled, toliko lep da je gotovo bolan. Prvi zraci izlazećeg

sunca grejali su joj lice i terali je da škilji. Površina vode bila je glatka poput stakla i odisala je mirnoćom kakvu dugo nije osetila, kao da nekoliko stotina metara ne deli palubu broda od dna mora. Tamo će završiti – pogledala je na sat – za približno pet minuta. Hoće li njeno telo potonuti na dno mora? Ili će isplivati na nekoj živopisnoj italijanskoj obali nežne kože isečene propelerom? Ili će postati hrana za ajkule?

Namerno je izabrala ovo zabačeno mesto. I ovo vreme – zoru – pre nego što se brod otisne na prvu plovidbu. Viktorijina najizraženija osobina bila je veština planiranja. Osmislila je svoj život do tančina i sada je isto tako isplanirala sopstvenu smrt. Ovo je proba na suvo. Viktorija je frknula. Neće baš biti suva kad konačno skoči. Vežba dovodi do savršenstva. Taj moto ju je podsetio na marketinške teme koje je smišljala za svoje klijente u Atlanti.

Nedavno se oprostila sa svim klijentima korporacije. Kraljica medija povukla se posle prerane smrti supruge Zaka. Mada, koja smrt nije prevremena? Kupila je grobno mesto pored Zakovog i čak napisala sopstveni nekrolog. U brodskoj kabini izučila je plan smrti pre nego što je izašla na palubu da ne bi nešto zaboravila u poslednjem trenutku. Uvek efikasna, mislila je na sve. Prstom na mapi pratila je rutu broda i usputna stajanja – Barselona, Napulj, Rim, Firenca, Marsej, Palma

de Majorka i nazad u Barselonu. Pa... ona se neće vratiti u Barselonu s ostalim putnicima.

Kome će nedostajati kad nestane u vodenom ništavilu?

Pre svega, ćerki Emi. I njoj će Ema mnogo nedostajati. Upravo su provele malo vremena zajedno u Njujorku, gledale najnovije mjuzikle na Brodveju, večerale u omiljenim italijanskim restoranima, tumarale po muzejima. Čak je uspela još jednom da poseti salu s Fragonarovim slikama u Friku.

Nedostajaće joj Emine ludorije s upoznavanjem muškaraca preko interneta. Viktorija je shvatila da je njena ćerka neuspešno pokušavala da pronade zamenu za oca, da nađe muškarca koji će brinuti o njoj sada kada Zaka više nema. Setila se poslednjeg razgovora za večerom o tome kako je Ema istovremeno izlazila s tri muškarca po imenu Nil posle katastrofalnog raskida s mladim Đuzepeom.

„Zar to nije Pinokijev otac?“, Viktorija je pitala ćerku.

„Mama, on se zove Đepeto.“

„O!“ Viktorija je začutala. Više nije verovala u bajke.

Ema joj je ispričala kako su se upoznali. Đuzepe joj je poslao poruku: „Baš si zgodna. Hajde da se smuvamo.“ Viktorija nije mogla da veruje da je njena ćerka poželeva da se vidi s momkom koji

ima tako prizeman pristup. Ali od očeve smrti, Ema se batrga i donosi pogrešne odluke u vezi s muškarcima. Pogrešnim muškarcima! Ako pokušava da nađe pravog – to radi na pogrešan način. Viktoriji je bilo jasno šta se dešava, ali ništa nije mogla da kaže. Nije bila u prilici da pridikuje ili savetuje ćerku o srećnim završecima, pa čak ni da joj pruži podršku jer se i ona borila s gubitkom.

Ema je pristala da se vidi sa Đuzepeom i ispostavilo se da je i on zgodan. Međutim, pobesneo je kad je posle nekoliko izlazaka Ema odbila njegov poziv da odu kod njega.

„Sećaš li se šta si napisala na svom profilu?“ optužio ju je.

„Napisala sam mnogo toga“, odgovorila je.

„*Napisala si da pristaješ na seks posle tri do pet sudara.*“ Podsetio ju je. „Ovo je naš peti sastanak.“

„To je bila procena, a ne garancija“, usprotivila se Ema i dodala: „Podseti me da to promenim.“

Emi svakako neće nedostajati majčina naporna opsednutost njenim ljubavnim životom, ili nedostatkom takvog života. Malo je verovatno da će Viktorija uskoro postati baka tako da je, iako ima samo četrdesetak godina, ovo pravo vreme da ode pre nego što se beznadežno veže za neodoljivu bebu. Ema ima bliske prijatelje i dobar posao u Njujorku te će joj biti dobro.

Viktorija je u Sorentu kupila prelepu zelenu izgraviranu drvenu kutiju za nakit koja svira *Ritorno a Sorrento* kad se podigne poklopac. Stavila je burmu u kutiju, zapakovala je i pored paketa ostavila dugačko pismo u kome je ćerki objasnila svoje postupke. Mada je Viktorija prilično sigurna da se samoubistvo ne može objasniti.

Zašto to radi? Zašto gasi svoj život? Zato što je zastrašujući. A sad je ponovo sama. U istom je sosu kao Ema. Mada ne baš u sosu, već na ogromnom brodu usred Sredozemlja. Hiljade kilometara daleko od Eme. Čeznula je da pozove ćerku i još jednom čuje njen slatki glas, ali znala je da će se pokolebati ako to učini.

Međutim, ako sad skoči – neće videti sliku *Rođenje Venere* u galeriji Ufici na izletu u Firenci, a to je jedina stavka koja je ostala na spisku onoga što želi da uradi pre nego što umre. Priliku da još jednom vidi remek-delo Sandra Botičelija. Bio joj je san da ponovo poseti galeriju sa Zakom. Ali Zak je umro i nije htela da ide bez njega. Kad bi videla sliku, previše uspomena bi se vratilo. Uramljena reprodukcija visila je nad njihovim krevetom. Takođe je izabrala tu klasičnu sliku kao pozadinu na kompjuteru. Ali želela je da vidi originalnu sliku pre nego što napusti ovaj svet. Izvadila je Zakovu sliku koju je upravo gurnula,

pažljivo upakovanu u vodootpornu kesicu, u džep farmerki i poljubila je poslednji put. Ako postoji život posle smrti, a svim srcem je verovala u to – ako ostavi samoubistvo po strani – onda će uskoro videti Zaka.

Viktorija je razmišljala. Šta ako ne budu mogli da nađu jedno drugo u životu posle ovog? Šta ako je činjenica da je takoreći uzela stvar u svoje ruke onemogućiti da vidi Zaka na drugoj strani?

Poslednji put je videla Botičelijevo remek-delo na medenom mesecu. Prve noći u Firenci posle posete galeriji Ufici, go i požudan Zak je stezao mišiće, oponašajući Davida. Bio je nestrpljiv da pređe na posao. Šalio se da je umetnik naslikao *Rođenje Venere* za vreme paganske faze. Viktorija je bila očarana mirnim zelenim morskim bojama, zlatnim uvojcima boginje, njenom eteričnom lepotoom kao i čednim, ali senzualnim stavom.

Od trenutka kad su prvi put vodili ljubav u hotelskoj sobi, Zak ju je zvao svojom boginjom ljubavi. Ta slika je predstavljala rođenje njihove ljubavi. Bilo bi nepojmljivo da vidi omiljenu sliku bez Zaka. A možda bi trebalo da odloži smrt za samo nekoliko dana. Tada bi ponovo videla Rim kao i Palma de Majoriku, mesto koje nikad nije posetila.

„Viki, ti si obična kukavica bez imalo petlje. Samo učini to.“

Osvrnula se.

Još nema nikoga na palubi. Nema ljudi koji se izležavaju na suncu. Nema šetača koji vežbaju, niti trkača. Nema ni traga od posade. Dovukla je stolicu i popela se na nju, blago se njišući. Uхватила se za ogradu kako bi se uravnotežila.

Obazrivo je počela da se penje na ogradu – i odvažila se da pogleda dole. Voda je udaljenija nego što je mislila. A tako je pažljivo osmislila svaki detalj svog kraja.

Kako se pomerila, tako joj se telo zanelo unazad. Stolica se srušila, a ona je tresnula na palubu uz tup udarac.

„Pobogu! Šta to radite? Pokušavate da se ubijete?!“

Viktorija je pogledala otmenu ženu, anđela u magli. Anđela s dugačim zlatno-plavim uvojcima koji su lelujali oko lepog lica nalik porcelanu.

Bila je to Botičelijeva Venera koja je oživela. Samo što ova Venera nije bila naga. Nosila je ljubičastu trenerku.

Strahovito se postidevši, Viktorija se uspravila, okrenula i otrčala u suprotnom pravcu.

„Samo sam vežbala!“, povikala je preko ramena.

Drugo poglavlje

Firenca, Italija

Abigejl Adams Longli je pogledala te tri žene koje su stajale pored nje u Dvorani 10/14 Galerije Ufici. Poput studentkinja, iskolačenih očiju, nisu skidale pogled s *Rođenja Venere*. Ova slika je i danas privlačna kao i u petnaestom veku, kad su Medičijevi poručili tu temperu na platnu. Ali Abigejl nije osetila ushićenje dok je ponovo gledala sliku. Prelepa je, ali ona nije težila tom osećaju. Mir. Zašto ne može da ima malo mira u životu?

Zagledala se u četvorokaratni dijamant na prstu, zurila u odsjaj prstena koji nije skinula od dana kada ju je Luis zaprosio. Ni sad, čitavu godinu posle njegove smrti, nije mogla da ga skine. Kaže se da

ne treba donositi velike odluke godinu nakon smrti bračnog druga. Godina je već prošla, a ona nije htela da donese nijednu odluku – ni gde će živeti, kuda će ići ili šta će raditi. Ko god je rekao da novac ne može kupiti sreću, bio je potpuno u pravu. Ona ima sav novac sveta – u stvari, Luis joj je ostavio veliki deo planete. Obezbedio ju je za ceo život, novčano. Ali ona bi dala i poslednji cent za priliku da ponovo bude s njim. Luis je umro i što pre prihvati činjenicu da je sama na svetu, tim bolje po nju.

Abigejl je dobila ime po drugoj prvoj dami Sjedinjenih Američkih Država, ženi dalekog rođaka, ali šta li je ona postigla u životu? Nije lako izneti takvo ime. A čime je ona doprinela svetu? Briznula je u plač i suze su pokuljale kao voda iz Neptunove fontane na trgu. Sranje. Sranje. Sranje.

Lepa žena pored nje otvorila je tašnu. Ista žena koju je povukla s ivice smrti na palubi pre neko jutro. Otrčala je toliko brzo da Abigejl nije stigla ništa da je pita. Razmišljala je o tome da kapetanu prijavi slučaj, ali žena je toliko bila rastrojena da se Abigejl bojala da je dalje uzrujava. Uostalom, žena se očigledno predomislila, pa zašto bi se onda mešala? Žena se ukočila i pogledom je preklinjala da ne spominje ono što se desilo, ili se umalo dogodilo, tog kobnog jutra.

„Izvolite“, rekla je žena i izvadila čistu maramicu iz tašne. Ta osoba koja liči na Dženifer Aniston

kupila je novu tašnu na dnu Španskih stepenica u Rimu. Te gospođe je proganjaju ili imaju isti ukus za kožnu galanteriju, krstarenja i, kako izgleda, slike. Bile su na svakom izletu s njom. Prvo obilazak gradskih znamenitosti Barselone, potom seosko gazdinstvo u Sorentu, zatim razgledanje Rima i Vatikana – uvek naporna tura po Večnom gradu. Činilo se da se ne poznaju međusobno. Jesu li i one samice? Nikad nije videla nijednog muškarca s njima. Možda se njihovi muževi kockaju na brodu.

Poželela je da se pretvara da je i Luis na brodu. *Imam blagu glavobolju, Abi. Zašto ne bi otišla u Firencu? Ne želim da propustiš „Veneru na prepolovljenoj školjki“.* Tako su zvali sliku koju su oboje voleli – *La Nascita di Venere*. Tu je sve počelo među njima. Tu je upoznala Luisa. *Rođenje Venere* bilo je i rođenje njihovog burnog udvaranja i veze. Abigejl je studirala istoriju umetnosti u Firenci, a Luis je bio na studijskom putovanju, roditeljskom diplomskom poklonu pre nego što se vrati u Mejn i uključi u porodični posao. Provide-nje je htelo da u isto vreme stoje na istom mestu, u galeriji Ufici, i zure u istu sliku – *Rođenje Venere* – kad ju je Luis pogledao, ponovo se zagledao u sliku i rekao: „Ti si boginja sa slike. Nisam te prepoznao obučenu.“ Fotografisao ju je kako bi „ovekovečio trenutak kad su se upoznali“.

Luisu je jedan pogled bio dovoljan. Rekao je prijateljima s Harvarda da nastave bez njega i ostao je u Firenci sve dok Abi nije diplomirala. Proputovali su Evropu, obišli sve gradove u Italiji, pa produžili za London, Amsterdam, Kopenhagen, Pariz, Madrid, Minhen i grčka ostrva. Zatim ju je odveo u Jastogovu uvalu da je upozna s roditeljima i rekao im da je ona devojka kojom će se oženiti. To je bilo ostvarenje sna za Abigejl. Bili su presrećni, potpuno posvećeni jedno drugome, gotovo nisu proveli nijedan dan razdvojeni sve do samog kraja, koji je nastupio prerano. Imali su sve – sav novac ovog sveta – i jedno drugo. Istovremeno, nisu imali ništa da ostave za sobom. Nisu imali dece. Nije bilo nikakvog traga da je Luis ikad postojao osim uspomene na to koliko ga je volela.

Koga ona zavarava? Luis nije ostao na brodu. Ispostavilo se da su njegove blage glavobolje zapravo naznake tumora na mozgu. Velikog tumora koji se ne može operisati. Posle godine prožete patnjom, ona je tu, sama, u gradu namenjenom ljubavnicima, *bez* svoje ljubavi. I ko će je ikad ponovo voleti pošto se bliži četrdesetoj?

Poseta njenom omiljenom gradu izgledala joj je kao dobra ideja kad je kupila kartu za krstarenje. Ali ko god da je rekao „Ne možeš se ponovo vratiti kući“ bio je u pravu. Nije htela da se vrati u Mejn, u *kuću Longli*, otmenu kućerinu u Jastogovoj

uvali. Ne sama. Nije imala prave prijatelje tamo. Nije ni pokušavala da ih stekne. Tamo živi svega oko dve hiljade ljudi. Taj broj se poveća do dve i po hiljade za vreme turističke sezone. Gotovo da nije poznavala nikoga, nije održavala veze s njima. Ona i Luis odlazili su u Jastogovu uvalu da predahnu od putovanja i poslovnih sastanaka. Sada je otpadnica. Ne pripada tamo. Možda bi mogla da ostane u Evropi, da se skrasi u Švajcarskoj, Italiji ili Francuskoj, ili možda Engleskoj. Razmišljala je i o tome da trajno zakupi apartman na nekom krugeru i polovinu godine putuje u egzotične predele, uživa u gurmanskoj kuhinji i luksuznom spa-centru odmah ispred vrata. Nema života za nju u Americi. Duša joj je bolesna i toliko je usamljena da je boli. Potrebno joj je nešto, ali ne zna šta.

Abigejl je obrisala oči i pružila maramicu ženi koja liči na Dženifer Aniston.

„Zadržite je.“

„Hvala“, zašmrkala je.

Ostale tri žene okrenule su se da je pogledaju, zatim su se ponovo zagledale u sliku, pa još jednom u nju.

„To ste vi!“, uzviknu jedna od njih.

„Molim?“

„Venera na slici. Mogli biste da prodete kao ona. Venera izgleda isto kao vi.“

„Kao da ste bliznakinje“, dodala je druga žena.

I Luis je to mislio. Zvao ju je svojom Venerom. To je bio kompliment. Model za *Rođenje Venere* mora da je bio prelep. Dugi plavi uvojci, izvajano lice, savršeno telo. Čovek može proći i gore od toga da izgleda kao boginja ljubavi i lepote. Učtivo je prihvatila kompliment.

„Lepa tašna“, rekla je Abigejl kako bi nastavila razgovor. Toliko je dugo mrmljala u bradu ili u mislima pričala s Luisom da je bilo lepo znati kako je glas još služi.

„Hvala. Kupila sam je u...“

„Furli, znam. I ja sam kupila jednu. Videla sam vas tamo.“ Videla je kako druge žene silaze Španskim stepenicama i snuždeno gledaju parove koji su se ljubili, bili zagrljeni ili je mladić držao ruku preko devojčinog ramena, srećni, potpuni. Prepoznala je njihovu patnju.

„Bili ste na tom izletu?“

„Jesam. Bilo je iscrpljujuće, zar ne? Umalo nisam lipsala dok nas je vodič vodio po Koloseumu na trideset sedam stepeni. A bio bi eufemizam reći da je obilazak Vatikana bio užurban. Ali ništa nije bilo gore nego kad nas je vodič Stefano maršom vodio kroz Pompeju. Umalo se nisam spotakla na onom kamenju, obula sam pogrešne cipele. Oni ljudi okamenjeni u pepelu izgledali su bolje od mene.“

„Dženifer“ – odnosno Žena s Furlinom tašnom, kako ju je Abigejl sad nazvala – ljupko se osmehnula.

„Ja sam uživala. A da li ste bili i na onom seoskom gazdinstvu u Sorentu?“

„Svi smo bili. Mnogo mi se dopalo ručno pravljeni maslinovo ulje i degustacija mocarele. Tražila sam da mi pošalju nekoliko tegli domaćeg meda u Ameriku. I nekoliko boca vina. A nisam mogla da se načudim veličini njihovih limuna. Mada bih više volela da sam provela dan u Kapriju, ali već sam se prijavila za taj izlet.“

Odjednom okrepljena, Abigejl se okrenula prema drugim dvema ženama.

„Slušajte, danima putujemo zajedno. Viđala sam vas na brodu i časkale smo na izletima tako da se ne može reći da smo neznanke, mada se nismo zvanično upoznale. Jeste li raspoložene da odemo na kapučino na Trgu dela Sinjorina da se bolje upoznamo? Ja častim.“

Tri žene pored nje koje su opčinjeno zurile u Botičelijevo remek-delo trgle su se iz omamljenosti, još jednom čežnjivo pogledale *Veneru*, uzdah-nule i slegle ramenima kao da nemaju šta da izgube. Kao da su već sve izgubile.

Abigejl je izašla iz galerije. Žene su načas oklevale, pa su jedna za drugom pošle za njom kao poslušni pačići na toplinu firentinskog sunca.

„*Ciao, bella!*“, povikao je jedan Italijan s bezbedne udaljenosti. Italijani su bezazleni napasnici. U suštini su kukavice.

Abigejl se okrenula. Jedan mladi muškarac misli da je lepa? Verovatno pokušava da privuče pažnju žene s Furlinom tašnom. Odvažila se da ga pogleda. Ne, gutao ju je pogledom. Verovatno žudi za njenim telom a la Sofija Loren. Boravak u Italiji prija duši debeljuca. Čak su i žene na slikama bujnih oblina. Italijani vole rasne žene, ako se dobro seća iz studentskih dana, kad je provela šest meseci u Firenci da bi izučavala istoriju umetnosti i italijanski jezik kao deo programa razmene studenata četvrte godine. Ali tada je bila mlađa i privlačnija. I ludo zaljubljena.

„*Signorina?*“ Čovek je neumoran.

„*Senora*“, ispravila ga je. Pa ni to nije tačno. Kako li se kaže udovica na italijanskom?

Ponovo je zaplakala. Možda će žene pomisliti da zvuci i kapi dopiru od fontane s druge strane kaldrme.

Žena s Furlinom tašnom pružila joj je još jednu maramicu. „Zadržite je. Neće mi trebati.“

Abigejl ju je ispitivački pogledala.

Zauzele su dva stola pod suncobranima u kafeu *Rivoir*, u Davidovoj senci. To nije pravi *David*. Abigejl se zakikotala dok se pitala koliko li se neupućenih turista divi ovom Davidu i njegovom najpoznatijem delu tela i napušta Firencu ne slućeci da taj mermerni kip nije Mikelandelov *David*. Pravi kip je pomeren s prvobitnog mesta 1873. i

otad je na sigurnom u galeriji Akademija. Ovaj kip, koliko god bio lep, zapravo je kopija.

Prišao im je konobar.

Abigejl je naručila na italijanskom. Zašto mora da se jebeno razmeće? Njen italijanski je zarđao, ali ove žene to ne znaju.

Žena s Furlinom tašnom naručila je toplu čokoladu i kolač – na engleskom.

Žena pored nje nosila je šik tamnoplavu čipkastu bluzu i pomodne minđuše. Odisala je istom tajanstvenom privlačnošću kao Džeki Kenedi. Bujna, meka smeđa kosa, verovatno njen najveći ukras, bila je savršeno isfenirana. Nije nosila burmu. Izgleda kao njena vršnjakinja, možda će upravo zagaziti u veliku četrdesetu. Ne izgleda kao udovica. Kako li uopšte izgleda udovica? Nesrećno? „Džeki“ je naručila kapučino i biskotu.

Kad smo kod nesreće, Abigejl je usmrtila srećni bambus koji joj je Luis kupio pre malo više od godinu dana. Umesto da se suoči s činjenicom da je ubica biljaka i da sve oko nje umire – uključujući svekrvu i svekra, koji su poginuli u avionskom udesu ubrzo posle Luisove smrti – odlučila je da se ne obazire na to i kupila novu biljku, kao da se prva nije osušila zbog nedostatka pažnje. Ovog puta će se bolje starati o njoj.

Tada je i najveća ćutljivica naručila. Konobar je morao da se nagne gotovo do njenog lica kako

bi je čuo. „*Ciocolata*“, prošaputala je i pokazala na kolač s malinama u jelovniku.

Dakle, mali miš zna malo italijanskog iako ga govori kao dete. Zadivljujuće.

Abigejl se osvrnula po trgu i pokrila glavu Ermesovom ešarpom. Ona obožava da posmatra druge ljude, ali bilo bi joj lepše da nema nasrtljivih golubova.

Okrenula se prema ženi s Furlinom tašnom. „Jeste li znali da je u klasično doba školjka na kojoj Venera stoji bila metafora za matericu?“

Žena se zagrcnula vodom i naborala nos, kao Dženifer Aniston. „Volela bih da mi to niste rekli. Pokvarili ste mi doživljaj te slike – i apetit!“

Abigejl se nasmejala.

„Je l' vam iko rekao da izgledate kao...?“

„Da, Dženifer Aniston.“

„Pa, ličite“, zaključila je Abigejl.

„Znam. A šta mi je to donelo? Život mi je i dalje šugav.“

Abigejl je izduvala vazduh kroz nos. Čak i ne poznaje ovu žensku, ali ipak je zainteresovana. Osetila je sponu. Osetila se... zaštitnički prema toj nesrećnoj srodnoj duši.

„Niste jedini kome se sranja dešavaju“, umešala se „Džeki“.

Žena s Furlinom tašnom je odmahнула glavom. „Šta vas muči?“

„Koliko vremena imate?“

Gospođica Mišica je samo sedela i izgledala kao da će briznuti u plač. Kao da je upravo izgubila najboljeg prijatelja.

Baš si lepo pokvarila raspoloženje, Abi.
„Dobro, dame, u Firenci smo, u jednom od najlepših gradova u Italiji – na svetu, po meni. I jedino što možemo da radimo jeste da utopimo tugu. Hajde da proslavimo.“

„Šta bi trebalo da slavimo?“ Žena s Furlinom tašnom se namrštila.

Abigejl ju je značajno pogledala. „Žive smo.“

Kopija Dženifer Aniston prasnu u smeh. I nije mogla da prestane.

„Interna fora?“, upita „Džeki“.

Žena s Furlinom tašnom se smirila. „Šala je na moj račun. Ne mogu ništa da uradim kako valja. Čak ne mogu ni da se ubijem, kao što jedna od vas dobro zna. Koliko li je teško skočiti s broda u pokretu?“ Tada su joj potekle suze, koje su mogle da se nadmeću s Neptunovom fontanom.

Abigejl se preneraženo okrenula prema njoj i prošaputala: „Rekli ste da ste samo vežbali. Niste bili ozbiljni, zar ne?“

„Očigledno nisam bila dovoljno ozbiljna. Čak ne bi trebalo da budem ovde.“

Abino srce se istopilo. Dobila je nov životni zadatak. Spasiće Dženifer Aniston, odnosno ženu s Furlinom tašnom, kako god da se prokleta zove.

„Dobro, dame, šta je sledeće na dnevnom redu?“ , pitala je Abigejl pošto je sebi dodelila novu ulogu vođe ovog privatnog obilaska. Luis je uvek verovao da je najbolje otvoreno se suočiti s nevoljama. Pogledala je Dženiferinu kopiju.

„Šta ćete da radite kad se vratite na brod, osim skakanja s palube?“

Žene za stolom su ćutale. Dženiferina kopija je obrisala oči i namrštila se.

Abigejl je nastavila: „Prijavila sam se za aukciju slika u brodskoj galeriji. Videla sam jednog Pikasa koga bih volela da kupim.“

Gospodica Mišica iskolači oči. Abigejl je znala šta misli. Šta sve one misle: Kako ova žena može priuštiti Pikasovu sliku? Sticajem okolnosti može da napuni celu sobu njegovim slikama ako poželi. Dođavola, može svakoj od njih kupiti jednu a da to ne ostavi veću prazninu na njenom bankovnom računu, iako troši brzinom ekspres-voza. Ali koliko god se trudila, novac stalno pristize. Njen finansijski savetnik je očigledno genije.

„Naravno, samo se šalim“, dodala je da bi razvedrila atmosferu. „Možemo da obidemo galeriju, opustimo se, popijemo malo besplatnog šampanjca, zabavimo se.“

Ostale su izgledale kao da ne znaju šta ta reč znači. Ćutke su pojele kolače, zaokupljene svojim mislima. Tada su pošle prema dogovorenom mestu

na kome ih je Frančeska, vodič grupe, čekala s otvorenim narandžastim kišobranom.

„Imate li neke planove za večeru?“, bila je uporna Abigejl.

„Nemam“, odgovorila je žena s Furlinom haljinom.

„Pa, želite li društvo?“, nastavila je Abigejl.

„Čini mi se da želim“, odgovorila je.

„A vi?“, pitala je Abigejl pogledavši „Džeki“.

„Slobodna sam.“

„A vi?“, pitala je gospođicu Mišicu.

„Nemam planove.“

„Onda smo se dogovorile. Rezervisaću nam sto u italijanskom restoranu. Hrana im je odlična, mnogo bolja nego u običnom restoranu. Već sam dvaput tamo jela.“

„Ali zar to ne mora da se doplati?“, pitala je gospođica Mišica.

„Trideset pet dolara, ali ja častim“, odgovorila je. „Sve vas. Inače, ja sam Abigejl, Abigejl Adams Longli.“

„Kao žena drugog predsednika?“ Gospođica Mišica ponovo razrogači oči.

„U dalekom sam srodstvu s njenim mužem.“

„Stvarno? To je neverovatno. Ja sam Natali“, predstavila se „Džeki“. „Natali Džasper.“

Da, to ime joj pristaje, pomisli Abigejl. Džeki Kenedi, Natali Vud. Ta tamnokosa, zamišljena,

klasična lepota. Abigejl se zapitala kakva li je njena priča. Radoznala je u vezi s ljudima. Samo je žitelji Jastogove uvale ne zanimaju.

Abigejl se okrenula prema ženi s Furlinom tašnom kao da su se upravo upoznale. „A vi? Kako se zovete?“

„Viktorija“, odgovorila je. „Ali prijatelji me zovu Viki.“

„Drago mi je što smo se upoznale, Viki.“

Sve tri su se okrenule prema gospođici Mišici, koja je pocrvenela.

Ta devojka mora da je bibliotekarka, pomislila je Abigejl. „Pustite me da pogađam. Marijan, zar ne?“ Nijedna se nije nasmejala. Nijedna nije shvatila da misli na bibliotekarku Marijan iz mjuzikla *Muzičar*.

„Nije, zovem se Džejn“, odgovorila je. „Džejn Neš.“

Obična Džejn. Ne, ne može se baš reći da je obična. Teško je odrediti koliko ima godina. Maju-šna je tako da je sigurno u kasnim dvadesetim, ali oblači se čedno i skromno kao da je bliže trideset petoj. Možda je lepa, ali ko može da odredi kad krije telo, ne šminka se i krije divne plave oči iza ozbiljnih naočara s okvirom od kornjačinog oklopa. Ona se krije. Nije nalik mišu. Samo je nesrećna. A njena patnja je sveža. Ispisana joj je na licu.